

tivere mine Forslag; det forekommer mig, at de ere meget uskyldige, der er, som sagt, kun en eneste Realitetsændring, det er den, der ligger i, at jeg mener, at den Omstændighed, at Pantet bliver formindsket, ikke skal berøve vedkommende Debitor Fordelene ved denne Lov.

J. Pedersen: Jeg paastønner, at de to ærede Medlemmer (Høst og P. G. C. Jensen), som i Forening have stillet Ændringsforslag, have taget Hensyn til de Bemærkninger, som jeg gjorde ved 1ste Behandling. Jeg var bleven opmærksom paa, at saaledes som deres Forslag Nr. 2 til § 2 forelaa, var det vistnok ikke fyldestgørende, idet det ikke gjaldt Retsanmærkningers Ophevelse. Efter at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (P. G. C. Jensen) har gjort opmærksom paa, at der utvivlsomt her er en Trykfejl i Ændringsforslaget, og Formanden har accepteret, at den rettes, anser jeg Ændringsforslaget for fyldestgørende, saaledes som det er kommet til at lyde. Maaske vilde det have været mere formelt rigtigt, om det var blevet stillet til § 3, hvor der er Tale om Udslettelsesgebyrer, men da jeg anser Ordlyden, som den før blev oplæst, for aldeles utvivlsom, anser jeg det for tilstrækkeligt, at det vedtages, som det nu lyder, og skal derfor anbefale at man stemmer for det i denne Skikkelse.

P. G. C. Jensen: Jeg skal tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme for det af min Kollega (Det. Hansen) stillede Ændringsforslag Nr. 1. Jeg tror, at det under alle Omstændigheder maa siges at være en forbedret Redaktion, og allerede af denne Grund vil jeg kunne anbefale Ændringsforslaget. Men i øvrigt skal jeg ikke lægge Skjul paa, at jeg tror, at man logisk korrekt kunde tale i Nutid og sige „hæfter“, og ikke behøvede at bruge Fortid „hæstede“, thi det er ofte Tilfældet, som Lovforslaget selv forudsætter, at vedkommende Pantfætter i det Dødblik, Obligationen tinglyses, endnu hæfter for den gamle Gæld, som ikke er udslettet. Man har altsaa fuldkommen Høje til at bruge Nutidsformen, men jeg lægger ikke Vægt derpaa, da jeg som sagt erkender, at Ændringsforslaget er en Forbedring.

Derimod maa jeg meget fraraade Ændringsforslaget Nr. 2 til § 1. Min ærede Kollega gjorde med Hensyn dertil opmærksom paa, at der var ikke eller burde ikke være noget til Hinder for, at Konverteringsbestemmelserne i denne Lov gjaldt, selv om det oprindelige Pant var formindsket nok saa meget; det gjorde ingen Ting, mente han.

Men deri tror jeg, at han tager ganske fejl. Jeg, som gerne vil lette de konverterende deres Byrde, vilde ogsaa gerne strække mig saa langt, som rimeligt er, men dette er ikke rimeligt, og jeg skal sige, hvorfor. Det kan ikke nægtes, og min ærede Kollega erkendte det selv, at man nødvendigvis maa holde paa, at Konverteringen skal ske i samme Ejendom eller Ejendomme, hvad man nu vil sige. Man er nødsaget til at have det med, at der skal gives Pant i den samme Ejendom. Man kan for Eksempel ikke bruge et Gældsbevis uden Pant til Konverteringen, naar en Mand vil optage en Prioritet i en fast Ejendom. Man maa nødvendig have Pantfætning af den samme faste Ejendom ind, hvad det ærede Medlem ogsaa erkender og selv har sat ind i sit Ændringsforslag; men nu spørger jeg: er det muligt at kalde en Ejendom „samme“ Ejendom, naar man ubegrænset formindsker den? Vil en Bondegaard vedblive at være den samme Bondegaard, naar Manden sælger Bygningerne og 48 Tdr. Land og kun beholder 2 Tdr. Land tilbage? Kan der være Tale om, at Ejeren, der kun beholder 2 Tdr. Land og derpaa opfører en Villa eller en anden smuk Bygning, og naar han deri vil optage et Laan, i saa Fald pantfætter samme Ejendom? Det forekommer mig at være ganske umuligt. Naar man altsaa overhovedet vil og maa have Begrebet „samme Ejendom“ ind i Loven, maa der være bestemte Grænser, efter hvilke man skal afgøre, om man nu vil kalde det den samme Ejendom eller ikke, og det er disse Grænser, der efter Forslaget nu er fastsatte til en Tiendedel, beregnet for Landejendommers Vedkommende efter Hætoru og for Købstadsjendommers Vedkommende efter deres Areal. Man maa nødvendigvis holde derpaa, mener jeg, ellers kommer man ind i et Uføre, fra hvilket der ikke er nogen Vej ud. Det er Grunden, hvorfor jeg mener, at det er nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, fordi Loven i det hele ellers vilde blive uanvendelig. Man vil ellers ikke længer kunne tale om samme Ejendom, ingen vil kunne sige, hvad det er. — Man skal nu ikke være bange for, at man derved a stærer mange Mennesker fra at benytte Loven. Det vil ingenlunde blive Tilfældet. Thi, som jeg tillod mig at bemærke ved første Behandling, er den største Vanskelighed der kan opstaa, hvis man ikke vil nøjes med det Ændringsforslag, som nu er stillet af min ærede Medforslagsstiller og mig, den, at den vedkommende konverterende kan lade eller kan være nødsaget til at lade en Paategning paa den ældre Obligation om, at